

maal ikke vilde være opstaaet; men det er just dert, at Faren ligger; den har just vist sig at ligge i, at Ministeriet har afholdt Udgifter, hvor Nødstilsælde ikke vare tilfede. Jeg har hittet for, at man har misbrugt Tillægsbevillingsystemet, og det just derved, at Udgifter ere blevne afholdte, om hvilke Ministeriet ikke har kunnet godtgjøre, at de ikke kunde opsættes, indtil Rigsdagen kom sammen, og at man ikke godt kunde beregne dem, da Finantsloven blev forelagt. Disse to Kjendemerker paa Nødvendigheden af at maatte afholde en Udgift, som ikke er bevilget i Finantsloven, har man fra Ministeriets Side reent oversprunget, og jeg troer ogsaa, at man maa anerkende, at det ikke er blevet strengt opfattet i Folkethinget; man er gaaet ind paa, at, hvis Ministeriet har kunnet anføre nogen rimelig Grund for, at det var hensigtsmæssigt, at en saadan Udgift blev afholdt, da at bevilge den, men det er just dert, Feilen har ligget. Hvis man vil indskrænke sig til blotte Nødstilsælde, ja, saa er der, troer jeg, Intet videre at tale om, saa er der Ingen, der vil tale om at gaae til Rigsretten, saa vil Rigsdagen aldrig opfaste Spørgsmaalet om Erstatning. Naar Nødstilsælde have været tilfede, kan Ingen tvivle om, at Rigsdagen vil bevilge Udgiften, men saa behøve vi slet ikke at gaae ind paa nogen Discussion om, hvorvidt Rigsdagen er juridisk forpligtet dertil; thi, naar Pengene bevilges, saa maa det være Ministeriet af liden Bigtighed at vilde, om det dog var muligt, at de kunde være blevne nægtede. Jeg troer derfor, at det ikke er Nødstilsældene, hvorom der kan være nogen Discussion, men at det er om de andre Tilfælde, nemlig, hvor Pengene ere udgivne uden nogen egentlig Nødvendighed, og hvor de ere udgivne, uagtet de ere blevne nægtede af Rigsdagen, og hvor Beslutning derom er bleven tagen, uagtet Rigsdagen var samlet, det er ikke Nødstilsælde. Der troer jeg rigtig nok ikke, at man kan overlade til Rigsretten at afgjøre, om Rigsdagen var forpligtet til at bevilge eller ikke; dette er ganske andre Tilfælde end de, som den ærede Minister har omtalt eller sigtet til. Jeg skal ikke gaae ind paa, hvad der er anført med Hensyn til Controlloven af Udgifterne, naar man har en parla-

mentarisk Regjering, eller naar man ikke har den. Det er et Spørgsmaal, der vilde søre alt for vidt, naar man skulde gaae ind paa en Undersøgelse af, hvor der var den bedste Control, enten i det ene eller i det andet Land; dette vil man ikke saaledes kunne være paa det Reue med, og allerminst troer jeg, at man, naar der er et saadant Finantsystem, som findes i Fællesforfatningen, skal tale om, hvor der er nogen sand og virkelig Control. Jeg skal heller ikke gaae ind paa den Bemærkning, at Afgjørelsen af Regnskabet skulde fordre en Beslutning af hele Rigsdagen. Vi komme derved ind paa det meget vanskelige Spørgsmaal om, hvorledes det da skal blive med det Regnskab, som Rigsdagens Afdelinger ikke blive enige om; det vilde søre os for vidt at gaae ind paa en Undersøgelse heraf; jeg troer, at det ligger fjernere fra denne Sag. Det, der er af Bigtighed, er at supplere de Mangler, der — jeg indkommer det — ere tilfede med Hensyn til, hvorledes Bevillingsmyndigheden egentlig skal udøves fra Rigsdagens Side. Jeg troer, at det Princip, ingen Udgift uden Bevilling findes i Grundloven, og derfra skal man ikke let komme bort.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.

Formanden: Efter den Discussion, der har fundet Sted under denne Forhandling, tør jeg forudsætte, at det ikke er Thingets Mening, at der med Hensyn til denne Sag skal gaaes frem paa extraordinair Maade med Tilfidesættelse af de foreskrevne Regler. Jeg skal altsaa følge disse, og dette vil, som jeg antager, have til Følge, at denne Sag ikke mere vil blive sat paa Dagsordenen i denne Session.

Jeg har modtaget Udvalgets Betænkning angaaende Lovforslaget om Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender, saaledes som dette er sendt tilbage fra det andet Thing. Jeg antager, at Betænkningen om nogle saa